

Izhaja vsako soboto in velja:
 vse leto K 10.—
 pol leta „ 5.—
 četrt leta „ 2-50

Inserati:

Petit-vrsta 1krat stane 20 vinarjev.

— Pri večkratni inserciji po dogovoru. —

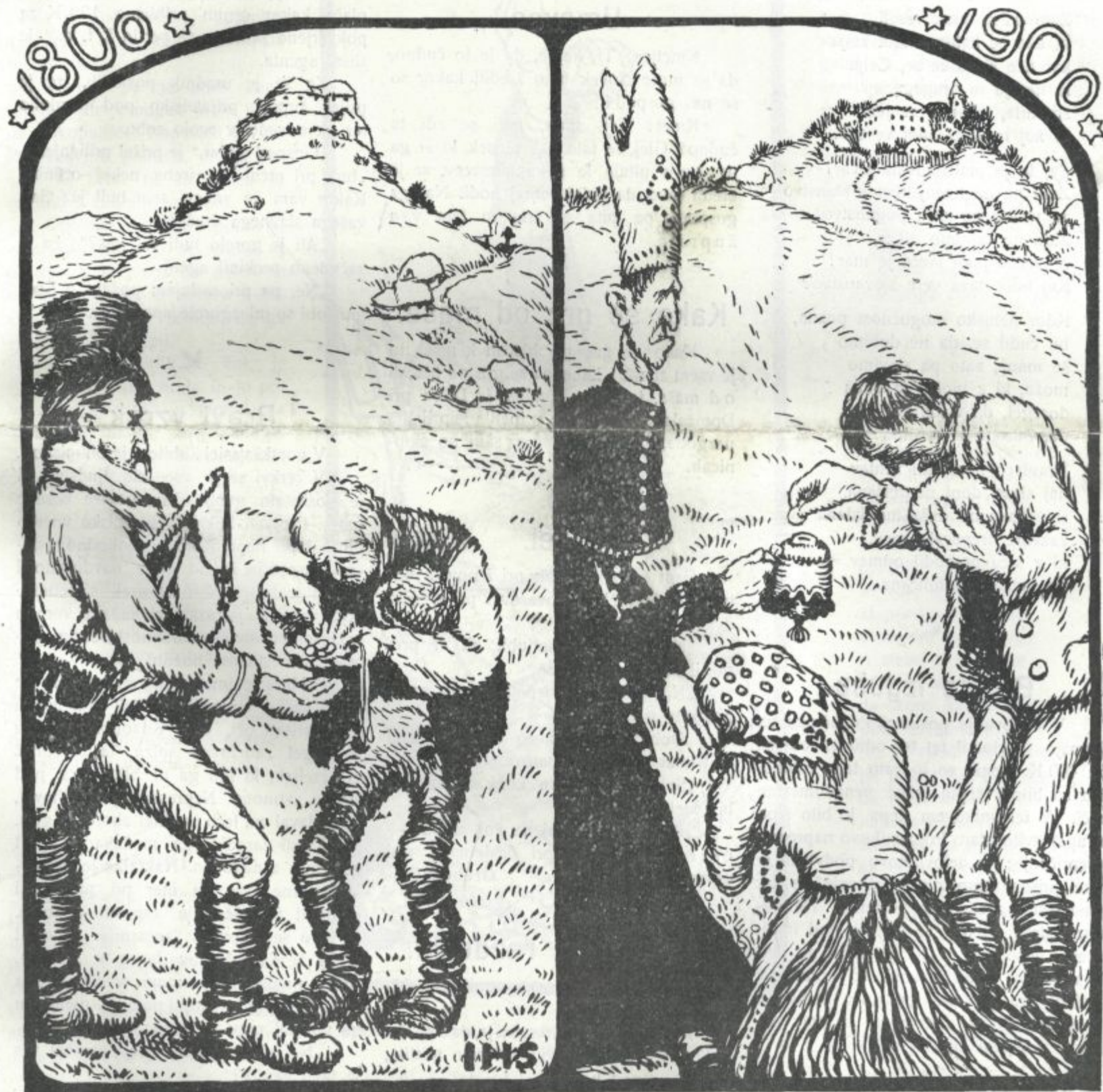
OSF.

Uredništvo sprejema le frankirane rokopise
 ter jih ne vrača.

Uredništvo je v Ljubljani, Knaflcove ulice 5,
 I. nadstr., upravništvo pa ravnotam spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

==== Politično-satirični tednik. ====

Desetina.

„Darovi“ za škofove zavode.

Zahvalna pesem.

Ne, čakali nismo zaman!
Pot nadam je našim odprta,
volilne reforme načrta
napočil je radostni dan.
Strahu se že trese German,
ker premoč njegova je strta.

Pri nas pa od radosti te
oko se solzi nekatero:
saj novih mandatov osmero
po vladnem načrtu nam gre
in naše sprejelo srce
v krasnejšo bodočnost je vero.

Zato pa se vsak veseli.
In ako se kakšna nam želja
kar tiče Koroške se, Celja
in kar je še drugega, ni
spolnila, naj nas ne jezi
in naj ne kazi nam veselja.

Saj to je malenkostna stvar!
Zato pa na Kranjskem krščanstvo
za vedno bo strlo poganstvo!
Zato ne žalujmo nikar,
če večne nam sreče je mar!
Kaj hoče brez vere slovanstvo?

Kdor nemško mogočnost pozna,
bo čudil se, da ne dobimo
še manj; zato pa slavimo
moža, ki z močjo je duha
dosegel, da vlada kaj da,
da, Šusteršiča častimo!

Branivcu narodnih zahtev
naj slava doni neprestana,
slovenska bo duša mu vdana
zahvale prepevala spev,
ki v srcu prebudil odmev
bo vsakega katoličana.

Bridka izguba.

V stanovanje poslanca Pogačnika na Dunaju je vlomil tat ter odnesel obleke za 400 K. Cenili so jo zato tako visoko, ker so bile v žepih razne nenadomestne reči. V telovnikovem žepu je bilo lepo skupaj zvito staro Pogačnikovo napredno prepričanje; za telovnikovo podvlako je imel pristo samostojno mišljenje, za kar pa ne sme zvedeti dr. Šusteršič. Na notranji strani suknje je bil vшит red indijskega nosoroga, ki ga je dobil po petletni službi pod Šusteršičevo komando. Najbolj pa pogreša poslanec čepice s kraguljčki, brez katere se ne sme pokazati v lepem klubu.

Novi davek.

Župnik: Kaj vidim, Janez, danes v nedeljo delate! Bog je počival sedmi dan!
Janez: Saj bi tudi jaz, ako bi ne bilo škofovih zavodov.

V album.

(Stanca-oktava, posvečena poslancem „slovenske“ ljudske stranke dne 23. februarja 1906.)

„Je li mogoče“, Nemec se povpraša,
„da Gautschu burno ploskajo Slovani?
Mar ploskajo zato, ker jim razglaša,
da so le nižje vrste državljani?
Mar ploskajo zato, ker pest se naša
železna jim še zanaprej ohrani? —
Slovan ti tudi ploska morebiti,
če s palico udrihaš ga po r...“

K.

Umevno.

Kmetica: Ti, kajne, da je to čudno,
da se more človek tako zrediti kakor so
se naš gospod!

Kmet: Kaj, stara, tebi se zdi to
čudno? Glej, še tale naš pusek, ki si ga
ti sama pitala le nekaj mesecev, se je
zredil tako, da tedaj komaj hodi. Našega
gospoda pa pita že leta in leta vsa
župnija.

Kako se gre od maše.

Kako se gre po hlačah k maši, to
je vsem znano; kako pa se gre po hlačah
od maše, to ve le kaplan iz Doba pri
Domžalah, ki se mu je pripetila neprijetna
nezgoda, da je zdričal brez sani po stop-
nicah.

—č.

Osel.

Fant se je župniku pri izpovedi ob-
tožil, da je večkrat povasoval pri svojem
dekletu.

„No, ali si jo poljubil ali si pre-
grešil še kaj hujšega?“

„Nič, prav nič, gospod župnik, samo
govorila sva.“

„Dobro! Za pokoro snej šop sena
in trikrat si skuhaj osatove juhe!“

„Saj vendar nisem konj ali vol, da
bi jedel seno!“

„Res, nisi ne konj ne vol, ampak —
osel si, ker si bil pri dekletu in nisi
opravił ničesar!“

Greibenko.

Lepo sta si razdelila.

Župnik: „Mica, se spomniš še kakš-
nega greha?“

Mica: „Da, sanjalo se mi je, da sem vas
poljubila, pa le po zmoti, ker sem mislila,
da ste gospod kaplan.“

Župnik: Hm, najprej moraš h go-
spodu kaplanu, da ti odpusti, ker si mi-
slila tako grešno o njem; potem pa pridi
v župnišče, da poravnava zmoto! F. Pl.

Koristna ognja je oblast,
ko človek čuva njeno rast.

V. Koseski.

Brhki kuharici Špelici se je pripetilo, da ji je ob dveh ponoči pogorelo v njeni sobi nekaj perila; ogenj je poškodoval tudi pohištvo. Špelica je bila dolgoletna članica zavarovalnega društva „Ignis“ in na njen poziv je prišel agent. Njena stanica je bila na koncu hodnika prav nasproti fajmoštrovi sobi.

Župnik, znan skopuh, je pazljivo prisluškoval ob njenih vratih, kako bode agent kaj ocenil škodo.

„Torej, zavarovalno društvo vam plača, kakor cenim približno, 120 K za pokvarjeno postelj, za perilo i. t. d.,“ je slišal agenta.

Ko se je uradnik poslovil, ga je prijel župnik prijateljsko pod pazduho ter ga odvedel v svojo sobo.

„Gospod agent,“ je pričel priliznjeno, „tudi pri meni bo treba nekaj oceniti! Kakor vam je znano, sem tudi jaz član vašega slavnega društva.“

„Ali je gorelo tudi pri vas?“ ga je začudeno prekinil agent.

„Ne, pa pri zadnjem požaru v Špelini sobi so mi zgorele spodnjice.“ D. V.

Pravi vzrok.

V gorski vasi Zabitem je bil misijon.

V cerkvi se je vse trlo ljudstva, ki je poslušalo genljive in goreče besede patra. Propovednik je z apostolsko vnemo udrihal po naprednem in svobodnomislečem časopisju in od svete navdušenosti se mu je tresel tolsti obrazek s trebuščkom vred, ko je razkladal nadalje vernim ovčicam uboštvo in naravnost obupni položaj namestnikov božjih.

Pridiga je imela izboren uspeh. Ne samo vaške tercijalke ampak tudi moški so si brisali oči. Celo Kozobrinov Janez ni mogel zadržavati solza, ta porednež in veseljak, ki mu ga ni bilo para pod farnim zvonom. Neprestano je vzdihoval, pogledaval na leco in ihtel skoro na glas.

Zlasti zaradi tega možakarja je bil govornik zadovoljen. Nakratko je še opomnil verne ovce na ofer po pridigi, si pogladil trebušček in zapustil prižnico.

Ko se je cerkev izpraznila, je ostal samo še Kozobrinov Janez v svetišču, strmel predse in venomer vzdihoval na glas. Tedaj je pristopil pater k njemu in ga vprašal prav prijazno:

„No, očka? Kajne, moja pridiga vas je tako genila?“

„Kaj pridiga! Hudirja me je genila! Ampak imel sem prelepega kozla, ki je imel prav tako brado kakor vi. In ta mi je včeraj poginil. Kolikorkrat vas pogledam, vselej se spomnim svojega mrkača.“

Greibenko.

Ozdravljeni revmatizem.

Dva tatova sta se dogovorila, da vkrade prvi vrečo orehov, drugi pa kozla ter da prideta zvečer plen na pokopališče delit.

V mraku je nesel prvi ukradeno vrečo orehov na konec pokopališča, sedel na bližnji nagrobni kamen, in pričakujoč tovariša s kozlom, začel tretji orehe.

Medtem je šel cerkovnik zvonit večernico. Ko je pa slišal skrivnostno škrabanje konec mirodvora, ga je stresla groza. Tekel je takoj po župnika in mu povedal, da gloje na pokopališču nekdo mrtvaške kosti in da se „duše vicajo“. Prosil je župnika, naj gre s črno knjigo molit, da se reši duša.

Župnik pa je imel „hud revmatizem“ v nogah in ni hotel na pokopališče. Naposled se mu je cerkovnik ponudil, da ga ponese na hrbtu tja in kmalu je sopihal s čudnim tovorom.

Oprezni tat pa je v polutemi videl premikajočo se svečo in človeka s tovorom na hrbtu in si mislil, da je to tovariš s kozlom. „Hitro ga prinesi, da ga oderem!“ je zaupil.

Ko je župnik to čul, je skočil mežnarju s hrbta in jo porisal tako naglo v farovž, da ga zdravi mežnar kar ni mogel dohajati.

Notranjski.

Pastirski list.

Jaz sem pastir, vi moje ste ovčice, po paši beketate: „Be-e-e!“ Najboljši pašnik post je za dušice in palica ovčicam dobro de.

Vi kosmatinke pridite le bliže! Če grešni kožuh tlači vas hudo, pastir vas ljubeznivo vse ostrige: najlaže nage pojdete v nebo!

Korenjaški zob.

Molkovega Janeza je strahansko bolel zob. Ker groznim bolečinam le ni in ni bilo konca, je šel Janez v Ljubljano k zobozdravniku. Ta mu je nastavil klešče in vlekel, sukal in klel; Molek je klical vse svetnike na pomoč, zob pa se ni genil.

„Priatelj“, mu je dejal doktor in si brisal znoj raz čelo, „pojdit v božjem imenu, jaz vam ne morem pomagati!“

In šel je Janez Molek, ves zatekel v glavo, klavirno sedel na klop na kolodvoru ter stokal in stokal, da so ga milo gledali uradniki.

„Kaj vam pa je, oče?“ ga je vprašal šaljivi uslužbenec Lojze. „Zakaj stokate tako strašno?“

S solzami v očeh je povedal Janez žalostno zgodbo s svojim zobom.

Vam pa jaz pomagam!“ je dejal Lojze. „Glejte čez pet minut se odpelje Vrhnjski brzovlak. Tukaj imate tanko pa močno vrvco; privežite si vražji zob na zadnji voz za hebač.

Toliko moči, mislim, vendar nima vaš zob, da bi se mogel upirati parni sili, kadar se odpelje ekspresni vrhnjski vlak!“

Trpeči mož je storil vse po nasvetu dobrosrčnega Lojzeta, se privezal na vlak in sedel na tla.

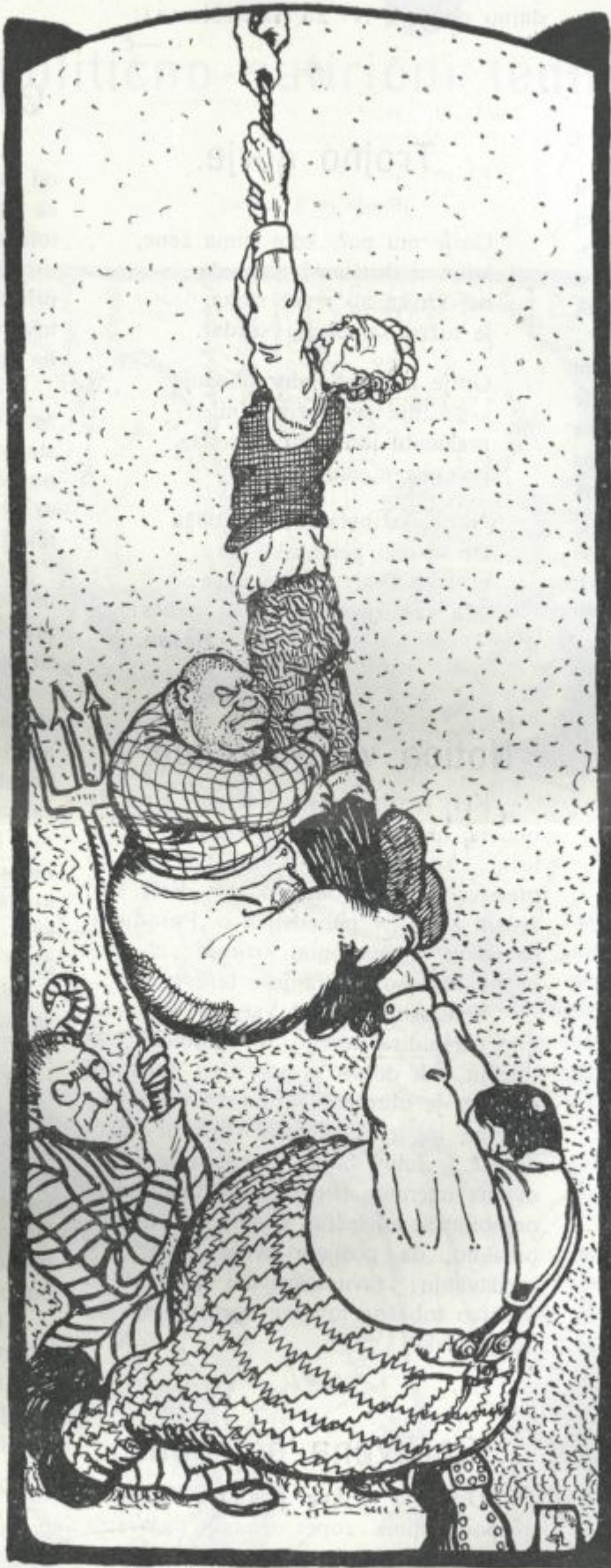
„Naprej!“ je zaklical službujoči uradnik, vlak je zazvižgal in počasi so se tla sukati kolesca. Toda zastoj je poizkušal strojevodja spraviti vlak v obliгатni tek, zastoj se je sukal in krožil regulator, iz vseh luknjic je sikal in šumel par — vlak je stal kakor pribit. Na tleh pa je sedel privezani Janez Molek, debelo zijal na grohotajoče se občinstvo in trpel peklenske muke. Toda vse ni pomagalo nič, zob se ni genil. Odtedaj so Molkov oča izgubili vsako spoštovanje do vrhnjskega vlaka.

D. V.

Vzdih.

Ker vse zvijače podle še vedno prepočasno tujčinu v pest dajale slovensko zemljo krasno, na narod naš nagnale orožnike in farje so zdaj te nemške glave, ki pravijo, da stebri avstrijske so države! A stebri ti iz slame tako so se zrahljali, da skoro, skoro bodo pod razvaline pali! Ko to zgodi se, takrat pa pamet naj pomaga, da v razvalinah tudi najhujšega sovraga slovenskega naroda za vselej potepta se, da prost izdajskih farjev naš rod spet vstane, rase!

Slovan.

Ilustracija k predavanju dr. Evang. Vsezna: O prosti volji in njenih utežih.

Znati je treba.

Župnik: „Vidite, g. kolega, ti liberalci se ne izuče nikdar. Še vedno prirejajo pohujšljive plese, pojedine, veselice in predstave v dobrodelne namene. Ob tem se narod moralno pokvari in dobiček je majhen. To znamo mi bolje. Mi nabiramo med narodom prispevkov v dobrodelne namene brez vsakega pohujšanja. Potem sami med seboj plešemo, jemo, pijemo, se veselimo in igramo.“

F. Pl.

Privilegij.

A: Zakaj si gladi gospod župnik vedno svoj trebuh, gospod učitelj pa svojo brado?

B: I no, vsak neguje svoje privilegije.
F. Pl.

„Abstinenti.“

Iz Celja se nam poroča: Upravništvo „Piščalke“ je poslalo svoj list na ogled frančiškanom v Ljubljano; patres conscripti pa so ga nemudoma vrnili z lapidarno opazko: Ni za nas! Nazaj!

—č.

Prenešeni delokrog in pasivna resistenca.

Vaški župan je večkrat slišal ta dva izraza, pa ju ni razumel. Šel je torej zaradi pojasnila k svojemu tajniku v občinsko pisarnico, z njim pa tudi njegova hčerka Franica, do katere je gojil tajnik tiho ljubezen.

Tajnik mu je odgovoril: „To vam laglje pokažem nego dopovem! Mislite si, da sem jaz osrednja vlada. Vaša hčerka je politična oblast prve inštanice, vi pa ste občina. Jaz dam prvi inštanci odlok (poljubi Franico prav krepko), da ga izroči vam.“ — Župan (klofutne tajnika tudi prav krepko): „Že razumem! Jaz ne sprejem odloka, temveč ga pošljem centralni vladi!“

„Vidite,“ ga je poučil tajnik, ki mu je gorel obraz deloma od poljuba, deloma od zaušnice, „vidite, gospod župan, to je pa pasivna resistenca!“

Nič ne de.

V farovžu je bilo treba zopet denarja. Zato je povabil župnik kmete, naj mu prinese neke vrste davek, ki so ga pa bili že plačali letos. To je kmetom predsedalo in jeli so župnika prav živahno obdelovati, kaj dela z denarjem, da ga nima nikdar dosti. Župnika se je lotila sveta jeza:

„Veste kaj!“ je kriknil župnik ves razjarjen. „Če nameravate biti tako neprijazni, grem rajši takoj drugam.“

Nekaj časa so kmetje molčali. Naposled pa se oglasi v ozadju debel glas:

„To nič ne de. Kaj pa nam škoduje, če greste? Laglje dobimo drugega fajmojštra kakor pa drugega hlapca!“

R—s.

Čast, komur čast!

Župnikov pes je popadel psa revnega kmetiča in ga razmesaril prav po pasje.

Slučajno sta prišla fajmošter in kmetič na bojišče in župnik je vprašal: „Kateri pes pa je tako hud?“

„Bržkone moj grdi kuzelj“, je odvrnil kmet ponižno: „Gotovo je moja spaka. Vaš pes niso storili nič slabega!“

Greibenko.

Trojno gorje.

(Prosto po S. Jenku.)

Gorje mu pač, kdor nima žene, kdor ni družinski gospodar, naj vriska ali revež stoka, le tožen samec je vsekdar.

Gorje mu pač, kdor obeduje v gostilni svoje žive dni, prekmalu juha mu preseda, pečenka njemu ne diši.

Gorje, ko bela smrt se bliža ter se reži peklenski bes in sveti Peter glasno kliče: „Za vas, za samce ni — nebes!“

Hasan.

Notica v „Slovincu“.

Ker je dr. Janez Vsezna! Krek že obdelal in prebavil vse filozofske, psihološke, fiziološke in druge tvarine, bo predaval ta dični naš Sokrat v „Kršč. soc. ženski zvezi“ v ponedeljek o „Porodu in babištvu“ s posebnim ozirom na tobačno tovarno in kranjske farovže.

Velečastiti gospod Vsezna! je temeljito preštudiral teorijo te zanimive tvarine in tudi dobro pozna njen praktični del, ker je obromal skoraj vse kranjske farovže in je v tobačni tovarni čisto domač. Zato bode predavanje brez dvoma imenitno uspelo in nadejati se je najobilnejše udeležbe. Častite gg. župnike prosimo, da pošljejo svoje kuharice k predavanju; ravnotako naj bi slavno vodstvo tobačne tovarne oprostilo ta dan vse delavke.

X.

Cerkvena potreba.

Urša (iz cerkve grede): Danes so gospod župnik zopet oznanili darovanje za cerkvene potrebe. Ti — Luka, kaj pa so pravzaprav cerkvene potrebe? Saj so svetniki v cerkvi naslikani ali pa leseni in torej nobeden ne je in ne pije nič. Ako pa se prigodi, da kateremu odleti prst ali da se pokvari kaj drugega v cerkvi, se za te reči vselej posebej pobira po župniji ali se nam pa naloži na davke.

Luka: Ali ne veš, da si naš župnik rad privošči vsega najboljšega? Poleg župnika je pa v župnišču tudi kuharica in shajajo se tam še razni drugi živi svetniki in svetnice, ki ne žive od božje besede!

Cimbingelj Cimbonglju.

„Te dni, ljubi Cimbingelj, sem moral od hiše do hiše laziti in nabirati podpisov za ugovor proti nameravani reformi katoliškega zakona.“

Za vsakega sem imel pripravljeno primerno laž. Saj veš, ljubi prijatelj in tovariš, da nam brez njih ne gre nihče na limanice.

Zaljubljenim deklam in kuharicam sem klobasal, da kujejo na Dunaju postavu, ki bodo po njej zaprli vsako neporočeno žensko, ako jo zalotijo v moški družbi. Neumne babnice so se seveda takoj hitro podpisale na protestni poli.

Moškim naglašam, da hoče vlada dati ženskam aktivno in pasivno volilno pravico takoj po štirinajstem letu; doslej so mi podpisali še vsi tepci.

Zakonske žene strašim, da namerava vlada uvesti civilni zakon, to je cigansko ali rokovnjaško poroko. Podpisale so vse, nekatere so dale celo za mašo, da se zabrani ta nesrečna postava.

Le pri stari, že napol slepi in gluhi baburi sem imel smolo. Našel sem jo, ko je molila z debelim molkom, in hudo sem bil v zadregi, ker začetkoma nisem prav vedel, kako bi jo nalegal. Dejal sem ji naposled, da je mnogo greha na svetu; starka mi je pokimala in odgovorila, da zato moli neprenehoma. Nato sem ji rekel: In zdaj, ljuba moja, hočejo v dunajskem parlamentu na stečaj grehu vrata odpreti. Kuhajo namreč postavu, da se morajo vsi starci poročiti z mladenkami, vse starke pa z mladeniči, da se bo delal greh brez vidnih posledic. Zato so me poslali premilostni škof sem k vam, da podpišete to prošnjo proti novi postavi.

In glej ga zlomka, ljubi Cimbingelj! Ali misliš, da je stara baba podpisala? Kaj še! Rekla mi je: Oh, kaj bom nasprotovala in zgago delala cesarskim možem, saj morajo vendar vedeti, kaj je koristno za nas. Amen. —

V kratkem Ti pišem kaj več, če mi kmalu kaj odgovoriš. Prav lepo pozdravlja Tebe in Tvojo družino

Tvoj odkritosrčni

Cimbongelj.

„Ljubljana, na sv. Simplicija dan, 1906.“

